

retledet ministeren. At ministeren derimod undlod at tage skridt til at placere de bemandede skibe således, at Øresund og Østersøen ikke var aldeles blottet, må bebrejdes ham, idet han ikke uden videre kan henholde sig til, at søværnskommandoens chef indtil det sidste var modstander af enhver militær foranstaltning og anså et tysk angreb for usandsynligt.

At kystforternes mandskab fik landlov den 8. april, og at Middelgrundsfortet var særdeles dårligt bemandede, må mindretallet betragte som uheldige omstændigheder, der dog næppe i sig selv vil kunne bebrejdes ministeren, der havde ret til at gå ud fra, at søværnskommandoen i hvert fald ikke ved handlinger 8. april direkte svækkede Københavns forsvar.

Det må derimod efter mindretallets opfattelse anses for en forsømmelse af ministeren, at han — efter at angrebet var sat ind og inden mødet på Amalienborg — akkviescerede ved viceadmiral Rechnitzers ordre om, at danske søstridskræfter ikke måtte skyde før efter nærmere ordre, hvilket medførte, at de end ikke måtte sætte sig til modværge overfor uprovokerede angreb.

Det må endvidere anses for en forsømmelse, at forsvarsministeren ikke i tiden fra krigsudbrudet 1. september 1939 til besættelsen foretog sig noget for at koordinere forskellige statsinstitutioners og administrationsgrenes indberetninger vedrørende militære forhold. Resultatet heraf blev, at tyske tropper kunne marchere fra Gedser til Storstrømsbroen og benytte jernbanetog, uden at indberetninger fra told- eller statsbanemyndigheder blev meddelt de militære myndigheder.

Mindretallet mener ikke specielt at kunne drage hr. Alsing Andersen til ansvar for manglende orientering af rigsdagens partier igennem udenrigspolitisk nævn eller 8 mands-udvalget, da den daværende regering må bære et kollektivt ansvar derfor; mindretallet har derfor alene begrundet sine synspunkter i forhold, hvor den daværende forsvarsminister måtte have et selvstændigt ansvar og en selvstændig pligt til at handle. At være betroet den øverste ledelse af landets forsvar under en storkrig i Vesteuropa må nødvendigvis kræve en særlig aktivitet og agtpågivenhed,

specielt efter at folketinget ved sin beslutning af 19. januar 1940 klart havde tilkendegivet, at landets neutralitet og uafhængighed skulle værnes med de til rådighed værende midler.

Mindretallet må imidlertid erkende, at den lange tid, der er forløbet, siden Danmark blev besat, vil gøre det vanskeligt at føre et til domsfældelse fornødent bevis, blandt andet fordi adskillige af de implicerede i mellemtiden er afgået ved døden. Det vil næppe være rimeligt alene at rejse tiltale mod folketingsmand Alsing Andersen, hvis undladelse ikke vil kunne bedømmes uden samtidig bedømmelse af de afdødes, statsminister Staunings, udenrigsminister Munchs og viceadmiral Rechnitzers, forhold. Desuden har verdensudviklingen og vort lands ændrede udenrigs- og forsvarspolitik givet svaret på bedømmelsen af Danmarks udenrigs- og forsvarspolitiske linie i perioden inden 2. verdenskrig.

Under hensyn hertil skal mindretallet anbefale folketinget at tage de parlamentariske kommissioners beretninger til efterretning og dermed overlade denne periodes politik og politiske handlinger til historiens bedømmelse.

Et tredje mindretal (Thestrup) er med det af Poul Møller og Tesdorpf bestående mindretal enig i at anbefale folketinget at tage de parlamentariske kommissioners beretninger til efterretning og dermed overlade denne periodes politiske handlinger og politik til historiens bedømmelse.

Jeg er enig med Poul Møller og Tesdorpf i:

1. at udvalgets beføjelser ikke når videre end til at give indstilling om rejsning af tiltale på grundlag af det materiale, der foreligger i kommissionens beretninger,
2. at der ikke efter det i disse beretninger oplyste findes grundlag for at rejse tiltale mod nogen person for landsforræderi, og
3. at der derfor alene kan være tale om at rejse tiltale mod nogen af de personer, der kan blive tale om at rejse tiltale imod for rigsretten, efter de særlige strafferetlige regler, der gælder for tjenestemænd.

Jeg er endvidere enig med Poul Møller og Tesdorpf i at betragte det som en afgørende